

Mehmet Ersoy

- şiirler -

Yayın Tarihi:

17.12.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Mehmet Ersoy

Eserleri:

Aceleci

Çekilin yolumdan, yaşlanmaktayım.
Gölgeinden hızlı koşuyorum
Ona kavuşma telaşında.

Zamanın rengi saçlarımda;
Gölgeinden hızlıyım,
Buluttan yavaş.

Kardan soğuk,
Yağmurdan daha ıslak bir özlem bu,
Güneşten bile sıcak.

Mart 1987

Mehmet Ersoy

Alabora

Sevgi denizinde
Sen bir sandal, ben bir kürek;
Veya ben bir sandal, sen bir kürek.

En iyi dostlarımızı yanımıza alsak,
O devasa sevgi denizinin ortasında
Birlikte alabora olsak,
Gölüşlerimiz dalgaları coştursa,
Kalplerimiz rüzgârla savrulsa...

Ve gün sonunda
Bir midyeye tutunup sahile vursak,
Gölüşlerimiz dalgalarla ılsansa.

1986

Mehmet Ersoy

Alışkanlıklarımın Şehri

Alışkanlıklarımın Şehri

Düşüp kolumu, bacağımı kıracağım sandığım
O taşlı, topraklı bahçede
Bir ceviz ağacımız yoktu o zamanlar;
Dalına salıncak kurup
Çocukluğumu yaprakların arasına saklayacağım bir ağaç...

Taa ki canım babam o fidanı dikene kadar,
Ama artık büyümüştüm çoktan.

Sonra alıştığım o şehrin üzerine
Kışın kapkara sisler çökerdi;
Hava duman, nefesler is kokardı;
Tıklım tıklım otobüslerde
Kesik öksürükler,
Durmadan konuşan gençler yankılanırdı.

O gençlerle birlikte
Geçmişime yürürdüm, okul yollarında;
Yağmurun, karın, çamurun
Gençliğimi filizlendirdiği zamanlardı onlar.
İnsanlar sığınırdı
Adını ezbere bildiğim dükkânların ışığına.

Bu yıl da tütecek
Evimizin bacası;
Her şey yine alışıldığı gibi...
Sadece ben yokum.
Sevgilim, sen yine alıştığın gibi
Pencerelerde mektuplarımı bekleyeceksin.

Şimdi kim bilir,
Anılarımı usulca sarıp seni ararcasına
Gidiyordur kalabalık otobüsler,
Alışkanlıklarımın üstüne üstüne...
Oysa ben bırakmayacaktım
Seni de, alışkanlıklarımı da oralarda.
Toplayıp getirmek istedim
Rengini unuttuğum bir otobüsle;
Direndiniz, gelmediniz.

Ben sana,
Ben o okul yollarına,
Duman kokusuna, kara, çamura, soğuğa
Alışmıştım alışkanlıklarımın şehrinde.

Şimdi burada sadece ben varım;
Bir de alıştığım mektuplar...
Ne olurdu o mektupların içinden
Alışkanlıklarım da çıkrsa,
Seni de...

Mayıs 1990

Mehmet Ersoy

Babam

Dođan çocuklara
Dedelerinin adının
Bir hatıra diye bırakıldığı
Yıllarda doğmuşum.

Başlarını sokacak bir ev derdindeymiş
Babamla annem.
Öyle lüks villalar değil,
Bir ufak gecekondur.

“İstersen, hayallerin olur,” derdi
Babam.
Ya hayalleri küçüktü,
Ya da kader yüzüne gülümsedi.

Ufacık gecekondumuzda,
Gaz lambasının sarı ışığında
Bizi avutmazdı aslında;
Bizi ayakta tutardı
Babamın anlattığı hikâyeler.

Bir cuma sabahı
Bıraktı bizi.
Yüzünde yine o bildiğimiz gülümseme.

Şimdi biz de
Çocuklarımızı seviyoruz.
Sevgili babam,
Senin bizi sevdiğin gibi.

2004

Mehmet Ersoy

Cacık

Bazen hayal kuruyorum
Evlenmişiz
Sen akşam yani işten dönüşümde
Beni evimizin kapısında karşılıyorsun
Elimde bir file
İçinde pirzolalık ve salatalık var
Senden yemeğin yanına
Cacık yapmanı istiyorum
Fakat sarımsaksız olsun
Biliyorsun
Ben sarımsak sevmem

Mart 1986

Mehmet Ersoy

Dere

Tek başına
Denize ulaşmak isteyen
Bir dereydin,
Hiçbir ırmağın kolu olmadan.
Kaynağında belli değil,
Sen sendin, derecik.

Dallarından dökülen kar ile
Beslerdi söğütler seni
Tıpkı senin sularınla
Onları beslediğin gibi.

Yemyeşil yosunlar belirdi önce,
Sonra yılanlar, çıyanlar
Yatağını değiştirdiler senin;
Bağlarını, bahçelerini sulamak için
Bentler kurdular, senin boyuna bakmadan.

Ama inatçıydın,
Aştın hepsini;
Tarlaları doyurdun, bahçeleri suladın
Bentleri yıktın,
Kuruyan ırmaklara nispet yaparak
Kurumadın yatağında.

Bazen kabarsan da
Hep dere kaldın,
Irmak olmadı adın.

Sonra ben rastladım
Pırıl pırıl sularına,
Eğilip yudum yudum tattım senden;
Bir an önce denize ulaşman için,
Coşman için,
Ağladım üstüne üstüne,
Ellerimle parçaladım engelleri,
Yılan, çıyan oldum sularında,
Denizlere varman için.

Ve şimdi seninle
Toplayıp çakılı kumu,
Yol alırız
Denizlere doğru.

Şubat 1990

Mehmet Ersoy

E Be Çiçek

Evimin en güzel
Köşelerini ayırdım sana
En güzel saksıyı alıp
En verimli toprağa diktim seni
Su verdim gün gün
Emeğimi döktüm köklerine
Kitap bile aldım
Bakımın için
Şarkılar iyi gelir dediler
En güzel şarkıları
Hem söyledim hem dinlettim
Çiçek açman için
Büyümedin sen çiçekte açmadın
Yoksa sende mi arabesk
İstiyorsun be çiçeğim

Ocak 1990

Mehmet Ersoy

Gamze

Hani sen gülünce
Dudaklarının iki santim üstünde
Beliren gamzeler...
İnsan
Oraya bir ömür bırakmak ister,
Sessizce ve geç kalmadan.

Aralık 1986

Mehmet Ersoy

Geceyi Ardına Al

Gecenin geç saatlerinde
Şehrin parlak ışıkları
Düşüncelerini kemirmeye başladığında,
İçindeki o eski isyan
Gömülmeyi bekleyen bir tabut gibi,
İçini yumrukladığında
Kulak ver.

Gündüz yasaklı
Kömür kamyonlarının aşındırdığı
O koskoca bulvarın kavşağında
Kırmızı ışıkta geç karşıya.
Bağdaş kurup otur
Soğuk kaldırımın kenarına.
Şiritan taksilerden yüzünü çevir,
İçindeki o karanlık kıpırtıyı dinle.

Sonra adını bilmediğin bir kalabalığın
Yorgun gölgeler gibi sürüklediği,
Tahta tekerlekli, gıcırtılı
Bir özgürlük arabası geçer yanından;
Lüks otelleri uykusundan eden
Ama seni almayan.

Sen yine de ardından koş.
Geceyi ardına al,
Karanlığı da.
O yolun sonunda
Işık var.

Mehmet Ersoy

Hasret Şarkıları

Yeter...
Daha fazla bekletme beni.
Şu hasret şarkılarını,
Sensizlik şarkılarını
Söyletme artık.

Bulutlara, gökyüzüne,
Rüzgârlara, mevsimlere
Duyurmasın bana
O uzak melodileri.

Başımda esen kavak yeli,
O ılık rüzgar...
Kulaklarımı tıkamalıyım,
Duymamalıyım sensizlik şarkılarını.

Her yer, her şey
Sensiz olduğunu hatırlatmasın artık.
Utandır her köşeyi, her anı
Gelişinle, varlığınla...

İçim yanar, sessizliğim yıl yıl sürse de,
İnan, hiç dert değil...
Yeter ki
Sensizlik şarkılarını söylemesinler,
Şu mehtap, yıldızlar ve Samanyolu
Bana seni fısıldasın sadece.

Ekim 1985

Mehmet Ersoy

Hemen Söyle

Hadi söyle sevdiğini,
İlk kar yağmadan,
Yollara, ağaçlara,
Omuzlarına, saçlarına.

Hadi söyle sevdiğini,
Büyük acıları tatmadan,
Seni yanında bulmak ister belki,
Babası veya annesi ölmeden.

Hadi söyle sevdiğini,
Ekonomik darboğazlarda,
İşinden atılmadan,
İflas etmeden.

Hadi söyle sevdiğini,
Protesto ve eylemler yüzünden,
Sınıfta kalmadan,
Gözaltında kaybolmadan.

Hadi söyle sevdiğini,
Piyango çekilmeden önce,
Henüz vakit varken söyle,
Komşu ülke işgal edilmeden,
En önemlisi, o evlenmeden.

Hadi söyle sevdiğini,
Henüz gün batmadan,
Yıldızlar çıkmadan,
Hala vakit varken,
Hadi söyle sevdiğini.

Mehmet Ersoy

Her Şeye Rağmen

Dün akşam
Güneşin batışını seyretmedim
İşten çıkıp dolmuşa bindiğimde
Berbat bir müzik vardı
Eve geldiğimde
Güzel bir yemek de yemedim
Sonra bir mum ışığında
Bizim şarkımızı dinleyip
Bir kadeh şarap da içmedim
Fakat dün ben yine
Hep seni düşündüm

Mehmet Ersoy

Kırık Fincan

Tunalı'da bir çay bahçesi,
Genç bir kız oturur sessiz.
Bir yandan çay, bir yandan yol,
Ağır adım bir ihtiyaç; vakur, yalnız.

Göz göze gelirler ansızın,
Kız bakar, adam gülümser.
Kuğulu Park'ın kuğuları gibi gülümser.
Masaya çağırır genç kız onu,
Bir ay daha söylenir, zaman bükölür.

Cebinden çıkarır eski bir resim,
Susarak uzatır, eli titrek.
"Bu," der bıyık altından,
"Kırk yıl önceki ben," demek.

Garson fincanı bırakır usulca,
İhtiyar bir yudumda içer.
Boğazı yanar, fincan düşer,
Daha yere varmadan paramparça olur.

Kız sorar şaşkın:
"Neden?"
Adam gülümser:
"Gençlik kırık bir fincan," der hemen.

"Masayla yer arasındaki boşlukta
Ne kadar asılı kalırsan, o kadar iyi;
Çünkü yere varmak
Her zaman geri dönölmez bir eski."

Kalkar, gider çay bahçesinden,
Geldiği gibi yalnız.
Genç kız garsona döner:
"Plastik bardakta olsun ayımız."

06.05.1989

Mehmet Ersoy

Kıskanırım

Mevsimlerin neden deęiřtięini,
Neden rüzgâr gibi geçtięini
şimdi daha iyi anlıyorum.

Baharın yeşili seni kıskanır,
Sadece çiçekleri değil,
Yazın güneşi, denizi de...

Sonbaharın ağaçları
Seni kıskandığı için döker yapraklarını.
Bulutlar dayanamaz sana,
Durmadan, gece gündüz ağlarlar.

Kış gelir sonra,
O da kıskanır seni;
Kıskançlığı eritir onu da,
Tıpkı benim gibi...

Ve ben,
Mevsimlerden, kendimden kıskanırım seni.
Eylül 1985

Mehmet Ersoy

Kum Şarkısı

Yolun düştüğünde
Akdeniz sahillerine,
Gözünü yakan o tuzlu denizden
Koru kendini.

Açılmak istersen sahil boyunca,
Bir sandala binip
Kayalıkların kenarında
Deniz kızının parmaklarıyla
Kumlara çizdiği şarkıyı dinle,
Deniz kızından, kum şarkısından;
Koru kendini.

Yoksa anılar tutup bir kenarından
Komşunun bahçesinden kiraz çalıp
Kulağına küpe yaptığın ana götürür.
Hatırlatır kırmızı kuyruklu uçurtmanın
Havalanacağı zamanı,
Rüzgarın kesildiğini
Ve rüzgarı annene şikayet ettiğini.

Sonra çocukluk kara sevdan,
O komşu karısının taşınırken bir başka mahalleye
Gece saklı saklı ağladığını
Ve intikam alırcasına
Oturduğu evin duvarına işemeni.

En son
Kaldır başını kayalıklara doğru,
Anılarından kurtarıp kendini;
Bakabilirsen o deniz kızının gözlerine,
Hissedersin akşamın geldiğini,
Kürek çekmekten ellerindeki nasırı
Ve kum şarkısını

Mehmet Ersoy

Martının Kanadında

Üstüme üstüme koşturuyor
Çılgın, acele geceler
Kırlangıç hızıyla
Yarasa çığlıklarıyla.

Hepsi soğuk, hepsi yalancı.
Alışık değilim ben
Böyle yalancı gecelere.
Kurşun geçirmez yalnızlıklar
Ayaktan çıkarılıp
Boynuma takılan pranga gibi
Bu zamanın ağır ağır
İlerlediği yerde.

Balık ve simit peşinde koştuktan öte
Uçmayı amaçlayan martılara takılır gözüm.
Tirmalar kulaklarımı
Yıllanmış ve yorgun vapurun sesi
Giderken gecenin ellerine doğru.

Sonra birden
O özgürlük delisi martı
Kanadına alır beni;
Bir kanadında ben ve sen,
Bir kanadında zamanın yükü,
Denizlere taşır bizi,

Ve şimdi seninle
Toplayıp çakılı kumu,
Yol alırız
Denizlere doğru.

Aralık 1989

Mehmet Ersoy

Maviler

Minibüslerin
Kışın çamur sıçratıp
Yazın toza boğduğu
O kahvenin köşesinde
Beklerdi beni mavi
Maviyle bekler bir kaç dakika daha
Maviler olurduk
O çamur, toz sıçratan
Minibüsün biri götürürdü bizi
Bozuk asfaltta sarsa sarsa
Ayağımız yere değip yürüdükten sonra
NET'in o bembeyaz müziksiz
İnsan sesi kalabalığıyla dolu salonunda
Dört yada beş kişilik bir masa beklerdi bizi
Öyle büyük meze istemez ey ruh
Beş bira duble patates midye dolma
En güzel aşk şarkılarını
Getirirdi yanımıza
Reddedilen sevdalar eski anılar
Bir yumruk gibi vururdu masaya
Sustururdu herkesi herşeyi
Ve zaman geldiğinde dostlar
O masaların birinde
İstanbulun Ankaranın Afyonun
Hürriyetin tüm güzellikleri
Bir yumruk olacak vuracak masaya
Coşturacak herkesi herşeyi
Eyy ruh seni bile seni

Haziran 1989

Mehmet Ersoy

Mübaşir Necati

Bindiği otobüsün kapısına,
Elini sıkıştırmıştı Necati o anda.
Çan acısı sardı bütün yanını,
Öğleden sonra gizlice,
Telefonuna kulak misafiri olmuştu,
Hakim beyi düşündü bir anda.

Ne yapmıştı ki,
Karisından sürekli özür dileyen o adam?
Sonra nasıl da yumuşamıştı karısı,
Aklına geldi akşam, Nazlı'ya vurduğu tokat...

Televizyonda görmüştü,
Karisından özür dileyen adamları.
Ama o yapamazdı, şımarırdı Nazlı,
Erkekti o, babasından öyle görmüştü aslında.

Ya karısı başka kadınlara söylerse?
Ne yapardı, nereye giderdi?
Bütün hafta sonlarını geçirdiği kahveye,
Gidemezdi, kalırdı evinde, sessizce, derdiyle...

Durakta indi otobüsten,
Yürüdü usul usul evine.
Açtı kapıyı, girdi içeriye,
Mutfaktaydı Nazlı,
Nohutun yanına bulgur pilavı pişiriyordu sessizce.

Necati yaklaştı yanına,
Hiç konuşmadan,
Arkasından bakıp durdu,
Mırıldandı kendi kendine:
"Nazlı,
Dün akşam için kusura bakma."

Elini tuttu Nazlı,
Şişmişti biraz,
Sonra yavaşça konuştu:
"Eline ne oldu?
Dur, hemen hamur saralım,
Ve dün akşam ne oldu ki,..."

Ve o anda,
Zaman durdu, nefesler birleşti.
Sessizlik konuştu, gözler anlattı,
Küçük bir dokunuş, bir bakış
Ve bütün kırgınlıklar eridi bir anda.
Evde sadece sevgi kaldı,
Ve ikisi fark etti sonunda:
Dün geceyi unutturacak tek şey,
Birbirlerinin varlığıydı hâlâ...
Ve yürekte sessiz bir mutluluk çiçek açtı,

Adını sadece onlar fısıldadı.

Mehmet Ersoy

Papatya Falı

Geçen gün piknikte
Bir papatya bulup
Papatya falına baktım
Seviyor sevmiyor
Seviyor sevmiyor
.....
Seviyor sevmiyor
Derken baktım sevmiyor çıktı
Amaan dedim boşver
Zaten ben fala inanmam

Nisan 1986

Mehmet Ersoy

Piyon

B2'de,
Vezir için,
Şah için,
Ön saflarda durup
Onlar için savaşmaktan
Tiksinen bir piyondur.

Yediremiyordu kendisinin
Bir fil, bir kale için
Harcanmasını...

Bir gün yıkıp düzeni,
Alıp başını gitti.
Kayboldu sandılar.

Günlerden sonra
Onu bir tavlının
Şeş ayağında buldular:
Artık piyon değildi,
Kendi oyununu kuran,
Kurallara meydan okuyan bir maceraperestti;
Düzeni altüst eden, yolunu kendi çizen.

Mar 1990

Mehmet Ersoy

Sahildeyim

Bir sahildeyim;
Zincir zincir bağlıyım bütün kum tanelerine.

Sen ise,
Hırçın köpüklerle beyazlanmış
Masmavi bir dalgasın.

Bir gitarın teli,
Bir senfoni, bir türkü gibi
Vurursun vücuduma;
Omuzlarıma, boynuma,
Ellerime, ayaklarıma...
En mahrem yerlerime bile
Deęer hem serinliğin, hem sıcaklığın.

Ama akşam olunca
Sakinleşir, durulur, çekilirsin benden.
Tam da o zaman muhtacım sana;
Oysa gelmezsin.

Yok, yok... böyle olmaz.

Sen gelmezsen,
Toplarım bütün sahildeki
Yengeçleri, midyeleri etrafıma;
Tutunurum kabuklarına,
Saçlarım, ellerim, ayaklarım dolandır onlara;
Yine de sana gelirim.

Anladın mı, denizim, dalgam?
Gündüz zaten benimsin;
Geceleri de gel bana,
Midyeye, yengece muhtaç etme beni.
Sensiz kalan her an, fırtına...

Mehmet Ersoy

Satış

Babam "olmaz" demişti...
Yanılmış.
Namus ile para aynı pazara
Tezgâh açmış.
Paramı namusu satar,
Namus mu parayı, bilemem.

Mazlum milletlere örnek
Destan yazanlar yok artık.
Liboşlar, palavracılar oturur oldu.
Ceylan derisine
Sandıklar kurulunca
Halk mı meclisini seçer,
Meclis mi halkını, bilemem.

Şarkılardaki kız
Besteden ve güfteden kaçmış.
Saçlarından dökülür sahte nağmeler
Aşk nağmeleri.
Sabah uyandığında, magazin sayfasında görünce resmini,
O kız mı gazeteyi satar,
Gazete mi kızı, bilemem.

Ama işte ben,
Sevdayı, aşkı, saflığı ararken
Bu karmaşada kaybolmuşum.
Namusun ve paranın,
Gerçek duyguların arasında...
Kimi uşak, kimi dalkavuk seçeceğimi
Bilemiyorum.

Mehmet Ersoy

Sen Üzölme

Kızdığım zamanlar
Sana ne dil uzatır
Ne sitem ederim
Her sözömden bir anlam çıkarıpta alınma
İnan, özölmeni de istemem.

Yalnızca,
İçimdeki fırtına senden geçer bazen;
Ben gölgeme yaslanıp soluklanırım,
Kaldırımın soğuk taşına bırakırım içimin kırıklığını.

1986

Mehmet Ersoy

Sende Bende

Zor geliyor ayrılık bana;
Hasretin adı sende kaldı,
Tadı ise bende.

Baharın kokusu, güllerin rengiyle örölmüş bir masaldık biz;
Solmadı; nefesi hâlâ içimde.
Zaman akıp gitse de
Yarısı sende bir hikâye kaldı,
Yarısı bende.

Mevsimlere benzeyen sen;
Sana hayran ben,
Gölüşün gökyüzü gibi,
Yağmur sende, bulut bende.

Ateşi içimde hâlâ taşıyan bir volkan gibi;
Bir bahar akşamı öptüğüm
O kırmızı dudağının
Rengi sende saklı kaldı,
Ateşi bende.

Kasım 1985

Mehmet Ersoy

Senin Dünyana Doğru

İki dünya var:
Biri senin ışığa yaslanan, sessiz ve saklı dünya;
Biri de benim gölgeleri omzuma biriken, yorgun dünyam.

Çoktan kaybolmuş haritalarım,
Pusulam seninle dolu hatıralarım...
Ama yine de içimde bir çağrı büyüyor;
Sanki kalbim, senin kapına çıkan
Unutulmuş bir patikayı hâlâ biliyor.

Söyle bana...
Senin dünyana nasıl varılır?
Hangi cesaret aşar aramızdaki o görünmez çizgiyi,
Hangi yürek dayanır bu uzun ve usul sessizliğe?
Mart 1987

Mehmet Ersoy

Senin Yüzünden

Küşmüşse bulutlar,
Yağmurlar yağmıyorsa,

Temmuzun ortasına bir gün kala, nedensiz,
Güneş bulutlara gizleniyorsa,
Ve gözlerim kahkaha ile gülerken,
Uzaklara dalıyorsa,

Hep senin yüzünden, inan,
Şu arayıp sormaman var ya,
İşte, hep o yüzden,
Sensizlik omuzlarımda bir taş, bir kaya,
Ağırlaşır her sabah seni anımsamayla.

Ekim 1985

Mehmet Ersoy

Sıfırın Altında

Ocak ayının henüz üçü,
Dışarıda sıfırın altında yirmi derece bir soğuk.
Sobam sönmüş, ne kömür var içinde, ne köz;

Saat olmuş gece yarısı,
Sıcaklığım yalnızca resmindeki gülüş
Ve bana bakan bir çift göz.

Ocak 1987

Mehmet Ersoy

Şehit

Bu kara bulut nedir, anne?
Güneşimi örtüyor...
Yoksa gün
Henüz uyanmadı mı?

Canım oğlum,
Korkma.
Işık bazen
Bulutların sabrında gizlenir.
Sen yeter ki
Başını eğme.

Anne,
Bu kalabalık neden suskun?
Arkadaşlarımla gözleri titrek,
Babamın bakışı
Bir yere değil,
Bir zamana dalmış gibi...

Canım oğlum,
Yolcu etmek ağırdır.
Hele ki
Canından bir parçayı,
Yıllarca kalbinde sakladığını
Sessizce uğurlamak...

Anne,
Bulutların üstündeyim şimdi.
Güneşi avuçlarımda tutuyorum.
Hani yakardı güneş,
Böyle öğretmişlerdi bize...
Ama dokunuşu serin.

Canım oğlum,
Çünkü artık
Güneş sana incitmeden bakar.
Bak etrafına;
Yalnız değilsin.
Senden önce yürüyenler var
Aynı ışığa değmiş:
Karayılan,
Şahin Bey,
Kubilay...

Anne,
Kurşun yaramdan sızan
Bu aydınlık ne böyle?
Dört yanımla
Gün gibi...

Canım oğlum,
Vakit tamam.

Gitmelisin yeni mekânına.
Kurşun yaran,
O kâpiya açılan bir pencere.
Babandan, benden
Selam söyle
O son peygambere...

Nisan 2004

Mehmet Ersoy

Unutmak

Dün gece seni unutmak için
Bir meyhaneye sığındım.
Bir kadeh,
Sonra bir tane daha...
Gece uzadı,
Sözler bulanıklaştı.

“Unuttum” diyordum kendime.
Garson dokundu omzuma:
Unuttuğum hesapmış meğer,
Sen değil.

Mehmet Ersoy

Unuttum

İftar sofrasında bekleyen dedem,
Orucunu açması için
Avlu kapısında beklerdi ninem.
Ezan sesi okunduğunda
"Tamam herif, yiyebilirsin," derdi.
Hangi mevsim, hangi yıldız,
Unuttum.

Her sabah, küçük evimizde,
Beraber yattığım kardeşim
Operek uyandırırdı beni.
Oysa çocukluğumu unuttum.

Ayrılıklar olur, kavuşmalar olur,
Ölümlerde de, doğumlarda da...
Tanıdık bir ses, eski bir yıldız öldüğünde
Burkulur içim.
Ağlamayı unuttum.

Hürriyet şarkılarının melodisini
Mırıldanıyorum,
Sözlerini unuttum.

Sahile inip
Çıplak, masmavi denizi seyre daldım.
Kucaklamayı unuttum.

Bulvar üzerinde akşamları,
Bir aşağı bir yukarı...
Okuldan, özgürlükten,
Ülkeyi kurtarmaktan,
HürDemi yaratmayı,
Özlemeyi, sevmeyi konuşurduk.
Bulvarı değil, ama konuşulanları
Unuttum.

Bir sevgilim vardı,
Yanımda eğilip kulağıma
Bizi anlatırdı.
Kendisini olmasa da
Mektuplarını unuttum.

Ama sen,
Evimizin bahçesindeki
Masmavi gökyüzüne doğru
Özgürce büyüüp giden kavak ağacı...
Sen böyle her rüzgâra sallanırken,
Hıştırlarınla
Ben unutmak istediklerimi
Unuttum.

Ve hâlâ,
Her yaprağın her hışırtısı
Sana dair bir özlem fısıldıyor bana...
Ne kadar unutmaya çalışsam da,
Kalbim seninle dolu
Ve belki biraz da kıskanç...

Ama gel...
Bir tek anlık varlığınla
Unutamadığım her şeyi hatırlat bana,
Ve bu şehrin bütün yapraklarını,
Bütün rüzgârlarını,
Bütün mevsimlerini
Sana adamak için
Yanımda ol...
Yoksa, her şey unutulacak
Ama sen unutulmayacaksın.

15.04.1989

Mehmet Ersoy

Uzak Özgürlük

Sonbaharda
Bal arısının
Zerdali dalına konup
Bir anlık kanat çırpışıdır
Özgürlük.

On beşinde bir delikanlının
Bıyıklarının terlemesi,
Elli beşinde bir çiftçinin
Ellerinde biriken nasırdır.

Kışın elinden kurtulup,
Kayaya taş aaldırmadan
Göge ilk bakışını fırlatmasıdır
Çiğdemin.

Yazın darılıp
Kışın barışmak,
Bir ananın ninnisiyle
İçine ağlamaktır insanın.

Ben burada
Zamana kanat çırpıyorum.
Bıyıklarım terli,
Ellerimde nasır,
Çiğdeme hasret.
Biraz dargın, biraz barışık
Ve usulca
Ağlamaklı...

Mehmet Ersoy

Uzaktasın

Sen benim için bir vatansın,
Senden uzak kaldığım her an
Yüreğim sürgünde, yalnız ve yorgun.
Aramızda kıtalar, okyanuslar var;
Sana varmak için yatlar, gemiler gerek,
Bende sadece bir sandal var,
Ve bir de, kürek çekmekten nasırlanan ama
Sana ulaşmaya hazır bir yürek.

Nisan 1986

Mehmet Ersoy

Üşüyen Ellerin Akdenize Düşünce

Bereketli yağmurlar gibi
Yağ avuçlarıma, saçlarımin arasına.
Islaklığın bir hikâye yazar
Yanağımdan süzülen her damlada.

Sonra bir Akdeniz öğleninde
Temmuzun öpücüğü ol;
Gökyüzü bile gölge bulamazken
Isıtsın hatıramdaki üşüyen ellerini.

Ve bil:
Kül olacaksam,
Rüzgâra senin adınla savrulayım.

Çünkü her mevsim sende tamamlanır,
Her rüzgâr sende dinlenir;
Tıpkı aklım gibi...
Tıpkı ruhum gibi.

Aralık 1986

Mehmet Ersoy

Yağmur Altında

Bir ögle üzeri,
Sarı yapraklara basa basa
Gezerken sokaklarında Ankara'nın,
Bir çisilti iner gibi hayalimden—
Usul usul, sessiz, ince bir yağmur.

O yağmur altında
Camdan beni seyredenleri
Ben de seyretsem uzaktan,
Kendi yalnızlığımı onların bakışında
Yumuşatır gibi...

Ama yağma yok;
Üzerimde yağmurluk olmalı,
Yoksa içimdeki sızı
Dizlerime kadar ıslanırdı.

1990

Mehmet Ersoy

Yükseldim, Savruldum, Döndüm

Geçen yaz denizdeyken,
Senin sıcaklığınla
Damla damla olup buharlaştım
Buğulu gözlerine benzeyen bir buluta.

Aylarca o bulutla savruldum
Ve bildiğin gibi dün,
Yağmur olup indim yine avuçlarına.

Çünkü benim yolum,
Hep senin ellerinin mevsimine çıkmakta.

Aralık 1986

Mehmet Ersoy

Zaman

Bir gece çıkıp kaybolsam
Zamanı olmayan bir yere düşse yolum
Çünkü zamana uysam seni
Uymasam kendimi unutuyorum

Mehmet Ersoy

Zaman Araya Girdi

Seni
Öfkemden, isyanımdan,
Özgürlüğümden arttırıp
Tüm törelerimi çiğneyerek
Parmak uçlarıma emanet edip
Yarattım.

Sıcak yaz akşamlarını
Gözlerinin rengine verdim.
Yüzün,
Kutupların ayak basılmamış
Kuzeyinden koparılmış bir parça.

Saçların için
İpek böceğine
Sabrımı koza yaptım.

Sonra
Bulutlardan ördüğüm ellerinle
Övünmek istedim eserimle.

Ama
Zaman araya girdi,
Ve ben
Sana dokunmadan
Seni içimde büyütmele yetindim.

Mehmet Ersoy

Zamansız

Mevsiminde dökölür yapraklar,
Rüzgârın ellerine emanet.
Dökölür elbet...
Ama her şeyin duygusunu yitirdiği
Bu zamanda düştüğü yer
Bıçak sırtı,
Düştüğü yer yangın.

Akşamları ise
Çamur ve ıslak.

Ve seninle yaşamak,
Seni sevmek,
Bir zeytin ağacıdır;

Yapraklarını rüzgâra bırakmayan,
Her gülüşünde
Sessizce kendini yenileyen.

Ve biz seninle
Daha ilkbaharın başındayız.

Mehmet Ersoy

Zayi

Geçen gün
Saçından bir tel verdin ya...
Dün kaybettim.
Bulana ödöl var diye
Gazeteye ilan verdim.

Ama ne ilan, ne ödöl...
Haber yok saçından,
Teselli bulurum artık
Unutamadığım kokusundan.

1986

Mehmet Ersoy

Zehra

Onaltısında evlenip,
Otuzunda parasızlıktan
Mustafa'sını okula gönderemeyen Zehra,
Aşevinin önünde sıradayken
Düşünür çocukluk hayallerini:
Kimin yaktığını.

Sabaha kadar öksüren kocası mı?
Anası ya da çocukken evlendiren babası mı?
Yok, der Zehra,
Onların da yıkıktı hayalleri...
Peki kim?

Mirasyedi İnönü mü?
Menderes mi?
Ecevit olmasın sakın,
Veya yeğenleri bol olan babamız Demirel mi?
Onun kızı bacımız Tansu olabilir mi?
Ya dedesi abdest aldığında, ayaklarına su dökmek için
İbriği elinden çekmişken,
Ayaklarını korumalara yıkatan ve kurulatan Erbakan Hoca mı?
Ebedi düşmanın bankasında
İki bavul parası çıkan,
Mezarında nöbetler beklenen Başbuğ mu?
Kendi çıkardığı yasayla affedilen Mesut Yılmaz olmasın...
Ya da
Allah ile aldatanlar mı?

Uzat tasını bacım, diyen aşçının sesiyle
İrkildi Zehra.
Uzattı tasını:
"Ne olur, bir kepçe fazla koy, aşçı amca," dedi.
Vakit yaklaştı,
Mustafa'm iftar yapacak.

Mehmet Ersoy